

Sygnatura akt: XI GC 1291/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka akcyjna w G.

przeciwko M. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 37.171 (trzydzieści siedem tysięcy sto siedemdziesiąt jeden) złotych i 24 (dwadzieścia cztery) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- od kwoty 9542,11 zł od dnia 25 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 14095,86 zł od dnia 22 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 57,90 zł od dnia 11 lipca 2018 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 13030,65 zł od dnia 28 listopada 2017 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 444,72 zł od dnia 21 października 2017 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.512 (pięć tysięcy pięćset dwanaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1291/18

UZASADNIENIE

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwykłym

Powódka (...) spółka akcyjna w G. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie przeciwko M. K. o zapłatę kwoty 37.171,24 zł wraz z odpowiednimi odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że zawarła z pozwanym umowę sprzedaży energii elektrycznej do wskazanego przez niego lokalu. Powódka wywiązała się z umowy, pozwany nie zapłacił za wystawione faktury, nie odpowiedział na wezwanie do zapłaty.

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2018 roku (karta 8) sprawę przekazano do tutejszego sądu.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 52).

W sprzeciwie (karta 59) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda, na jego rzecz, kosztów procesu. Pozwany wskazał, że strony zawarły umowę na czas określony, której termin upłynął z końcem dnia 31 grudnia 2015 roku a zatem zaprzecza istnieniu zobowiązania. Pozwany wskazał, że powód nie przedłożył łączącej strony umowy. Nie przedłożono wypowiedzenia umowy, nie wiadomo zatem czy pozwany złożył takie pismo oraz jakiej umowy pismo dotyczyło. Pozwany powoła się na zasady rozkładu ciężaru dowodu.

Powód wskazał (karta 19), że z uwagi częściowe zaspokojenie roszczenia domaga się zapłaty kwoty niższej, aniżeli wynikająca ze zsumowania faktur.

Na rozprawie strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2013 roku (...) spółka akcyjna w G. (sprzedawca) zawarła z M. K. (odbiorca) umowę nr (...) o sprzedaż energii elektrycznej przez sprzedawcę na potrzeby odbiorcy. (...) elektryczna miała być dostarczana do budynku nr (...) położonego w K. w (...) K.. Odbiorca deklarował zakup a sprzedawca zobowiązał się do sprzedaży energii w ilości 380MWh w okresie trwania oferty. (...) elektryczna miała być sprzedawana po cenach przypisanych do grupy taryfowej (...) na +". Rozliczenie za sprzedaną energię elektryczną odbywać miało się zgodnie z okresami rozliczeniowymi w których dystrybutor przekazywał dane pomiarowe do sprzedawcy a należności za energię miały być regulowane przez odbiorcę w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia wystawienia faktury VAT lub udostępnienia jej w formie elektronicznej. Strony umówiły się między innymi co do sposobów i terminów rozwiązania umowy (§ 12 umowy). Strony umówiły się również, że w przypadku gdy żadna ze stron nie złoży drugiej stronie oświadczenia o rozwiązaniu umowy (§ 12 ust. 8 umowy), umowa automatycznie ulega przedłużeniu na kolejne 12 miesięcy, co znajduje zastosowanie do kolejnego przedłużania tej umowy.

Strony umówiły się również (§ 9 ust. 4 OWU), że w razie powstania zaległości w płatności, sprzedawca może zarachować wpłaty odbiorcy w pierwszej kolejności na odsetki od faktur uregulowanych z opóźnieniem, kosztów wezwań do zapłaty.

Dowód:

- umowa karta 41-42;
- OWU, karta 43-44;
- pełnomocnictwo, karta 45;- wypis aktu notarialnego, karta 4647v;

Pismem z dnia 6 lipca 2017 roku sprzedawca powiadomił odbiorcę, w związku z jego pismem, że umowa (...) zostanie skutecznie rozwiązana z dniem 31 grudnia 2017 roku.

dowód:

- pismo, karta 48;

Sprzedawca sprzedawał nabywcy energię elektryczną wobec czego wystawiał faktury:

- VAT nr (...) z dnia 10 stycznia 2018 roku na kwotę 9.542,11 złotych;
- VAT nr (...) z dnia 7 grudnia 2017 roku na kwotę 14.095,86 złotych;

- VAT nr (...) z dnia 13 listopada 2017 roku na kwotę 13.030,65 złotych;
  - VAT nr (...) z dnia 6 października 2017 roku na kwotę 11.226,32 złotych
- oraz notę odsetkową z dnia 13 grudnia 2017 roku.

Odnotowano wpłatę M. K. na kwotę 11.226,32 złotych, którą zaksięgowano 444,72 złotych na poczet noty odsetkowej a w kwocie 10.781,60 złotych na poczet faktury VAT nr (...), z której do zapłaty pozostało 444,72 złotych.

Dowód:

- faktury i noty, karta 29 – 36;

Wierzyciel wzywał dłużnika do zapłaty.

Dowód:

- wezwanie, karta 37;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Sąd ustalił, że strony postępowania łączyła umowa sprzedaży (art. 535 k.c.). Zdaniem sądu, przyjęcie innej podstawy roszczenia nie skutkować będzie nieważnością postępowania. W myśl bowiem przepisu art. 3 pkt 30 ustawy Prawo energetyczne jako usługa świadczona na podstawie umowy zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usługi przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych lub energii albo umowy sprzedaży, umowy o świadczenie usługi przesyłania lub dystrybucji paliw gazowych i umowy o świadczenie usługi magazynowania paliw gazowych. Z definicji powyższej wynika, że umowa kompleksowa obejmuje w swym zakresie zarówno elementy umowy sprzedaży w rozumieniu art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c., jak i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji.

Sąd ustalił, że o ile w istocie powód powołał się na umowę zawartą na czas określony zawartą w dniu 12 września 2013 roku, obowiązującą do dnia 31 grudnia 2015 roku, zaś faktury dotyczą okresu rozliczeniowego wrzesień – grudzień 2017 roku, to w myśl wyżej przytoczonego zapisu Ogólnych Warunków Umowy (karta 43v, § 12 ust. 8) umowa uległa przedłużeniu. Umowa obowiązywała w chwili wystawienia spornych faktur, doszło do sprzedaży opisanej fakturami. W umowie strony przewidziały datę wymagalności faktur, sposób zapłaty, zasady rozliczenia odsetek, sposób dokonywania pomiarów, zasady dostarczania energii.

Pozwany zaprzeczył istnieniu roszczenia objętego pozwem, wskazując, że podstawą obciążenia jest umowa zawarta na czas określony, który upłynął. Z powyższym zarzutem rozprawiono się wyżej.

Co do zarzutu dotyczącego rozwiązania umowy, to sąd zauważa, że powód lojalnie poinformował, załączając stosowny dowód (karta 48) z jaką datą umowa kończy się. Z dokumentu tego wynika, że umowa obowiązywać przestała z końcem 2017 roku. Sporne faktury wystawiane są za okres do tej daty. Jeśli zaś pozwany twierdził, że umowa przestała obowiązywać z wcześniejszym okresem, powinien był tę okoliczność wykazać, czego nie uczynił (art. 6 k.c.).

W pozostałym zakresie kwestionowanie powództwa nie było konstruktywne.

Powód wykazał fakt zawarcia umowy, wysokość ceny sprzedaży, ilość dostarczonego prądu. Należy mieć na uwadze, że samo twierdzenie strony pozwanej nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być – zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę, która to twierdzenie zgłasza.

Dodatkowo sąd wskazuje, że pozwany nie zaprzeczył tej okoliczności, iż na poczet ostatnich czterech faktur i noty odsetkowej wpłacił kwotę 11.226,32 złotych, którą powód zarachował w myśl postanowień ogólnych warunków umowy. Niniejsze wskazuje zatem że powód uznawał istnienie i ważność umowy. Pozwany nie zaprzeczył temu aby otrzymał wezwanie do zapłaty a jego brak reakcji, w kontekście powyższych ustaleń również wskazuje na fakt, iż zdawał sobie sprawę z istnienia umowy.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c.

Rozstrzygnięcie o tych kosztach znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się opłata od pozwu (1.394 złotych + 465 złotych), opłata od pełnomocnictwa 17 złotych i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 3600 złotych co wynika z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)